

Provisionalment: Plaça Jordi de Sant Jordi -
GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LA CASA DE VERANO

França, 2018

Direcció: Valeria Bruni Tedeschi

Intèrprets: Valeria Bruni Tedeschi, Pierre
Arditi, Valeria Golino

Durada: 130 min

Gènere: comèdia dramàtica

Idioma: francès

Data de reestrena: 16/08/19

La vida transformada en una altra cosa

Tal com fa constar al final de “La casa de verano” (“Les estivants”), Valeria Bruni Tedeschi dedica la pel·lícula a tres homes morts: el seu germà Virginio, Patrice Chéreau i Gérard Falce. El primer va morir l’any 2006 a causa de la Sida i, reapareixent com un fantasma en la nova pel·lícula de l’actriu i directora franco-italiana, ocupa el centre dramàtic de l’anterior, “Un château en Italie”, a través de la seva encarnació en un personatge agonitzant interpretat per Filippo Lippi. El segon, traspassat el 2013, és una personalitat fonamental en la formació com actriu de Valeria Bruni Tedeschi: va ser professor seu a l’Ecole des Amandiers, a Nanterre, i va dirigir-la al teatre i al cinema. El tercer és un amic que, mort l’any passat, va col·laborar amb petits papers a “C’est plus facile pour un chameau...”, l’òpera prima de la també germana de la famosa Carla Bruni, i l’esmentada “Un château en Italie”. Aquesta última, com una auto-referència dins de la nova ficció d’inspiració autobiogràfica que proposa Bruni Tedeschi, seria la pel·lícula que, anacrònicament, prepara Anne, el personatge que interpreta la directora a “La casa de verano” i en la qual, al començament, s’enfronta als membres d’una comissió del CNC (Centre Nacional de Cinematografia) que li qüestionen que hagi presentat el guió d’un film semblant als tres anteriors, entre els quals, essent el segon, també hi ha “Actrices”. Induïda a fer-ho, Anne la resumeix com la història de la seva vida, on hi parla del seu germà mort i del seu xicot, que just abans de la reunió li ha dit que ha conegut una altra dona. És una ironia amb la qual Bruni Tedeschi reconeix el joc de ficció sobre la pròpia vida desplegat al seu cinema. El cas és que, com en totes les seves altres pel·lícules, Bruni Tedeschi dóna vida a un alter-ego neurastènic i histriònic, dubitatiu i sempre en crisi; més encara en viure desesperadament una separació amorosa: com he dit, el seu company ha dit a Anne que ha conegut una altra dona i que, per tant, no passarà les vacances a la casa familiar de la Costa Brava. No pot obviar-se el fet que Bruni Tedeschi va separar-se fa pocs anys de l’actor Louis Garrel, que té el seu doble fictici en el personatge que hi interpreta Riccardo Scamarcio. Pot intuir-se, doncs, que “La casa de verano” neix en part del dolor de la ruptura amb Garrel essent a la vegada una manera d’afrontar-lo i exorcitzar-lo. Això mentre que a “Actrices”, una exploració del seu ofici, Bruni Tedeschi va deixar-hi constància del naixement de l’amor amb l’actor que més tard, poc abans de la

separació, va recrear a “Un château en Italie”. Aquesta relació amb la pròpia vida, tot i que sempre hem de pensar que representada i per tant transfigurada, no s’acaba aquí. Com en tots els altres seus films, a “La casa de verano” hi apareix la seva mare, Marysa Borini, i podem intuir-hi un doble de la germana, Carla Bruni, encarnada en aquest cas per Valeria Golino, sempre amb una copa a la mà, mentre que Pierre Arditi representaria una mena de Nicolas Sarkozy. I encara més: en aquest nou film hi debuta Oumy Bruni Garrel, la filla que va adoptar amb Louis Garrel, i reapareix la seva amiga Noémie Lvovski, co-guionista dels seus films que, precisament, interpreta un personatge que arriba a la casa de vacances per ajudar Anne a escriure el guió del nou projecte; això sense oblidar que Vincent Pérez, amb el qual va coincidir a l’escola i el teatre de Nanterre dirigits per Patrice Chéreau, assumeix l’actor que hauria d’interpretar el germà que, foragitant-lo, es fa present com un fantasma palpable encarnat per Stefano Casetti. Havent-hi encara més membres d’una família rica en certa decadència que configuren una història coral a l’entorn de la fràgil Anne, tot transcorre en una casa de vacances que possiblement s’ha de vendre i on, configurant una subtrama, també s’hi fan presents els criats, que, barallant-se a la vegada entre ells, lamenten que se’ls exploti tenint com a resposta la indiferència: com a “C’est plus facile pour un chameau...”, Bruni Tedeschi posa en escena el seu complex de “nena rica” amb la consciència de la lluita de classes. Però, havent passat el temps, tot és menys fresc i més amarg, menys lleuger i més crític, menys còmic i més dramàtic dins dels canvis de to de la pel·lícula: hi pesa la ferida per la mort del germà. És, doncs, la història d’una vida, però convertida en una altra cosa que a vegades pot commoure i en d’altres desconcertar Tanmateix, tot i la malenconia i el sentiment de pèrdua pel que fa a l’amor i als morts, hi ha un arrapament a la vida. D’aquí, a través de la innocència d’una nena que encara pot creure en els miracles, un desaparegut al mar retorna com si la mort no l’hagués volgut. I és així que, en una celebració de la ficció com a sublimació de la vida, el film acaba bellament en la boira, o entre la realitat i el somni, a prop del “8 ½” de Fellini i potser també de Pirandello

Imma Merino
Col·lectiu de crítics de cinema de Girona